

[Undervisningsministeren.]

Det ærede medlem må undskylde, at jeg har dvælet lidt ved dette, men alle må være interesseret i, at vi ikke her tager fejl af hinanden med hensyn til opfattelsen af ordet.

Det glædede mig, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen — hvad jeg jo også var inde på — gav udtryk for den store taknemlighed, vi alle måtte føle overfor den indsats, departementschef Barfod har ydet. Det glædede mig så meget mere, som han som kommissionsformand ud af den store uenighed, der var i udvalget, jo har været stærkt medvirkende til at skabe det flertal, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen nu — om jeg kan bruge det udtryk — hæver sin stemme overfor. Jeg er glad ved, at departementschef Barfod satte sine bestræbelser ind for, at kommissionen ikke skulle splittes op i en hel række forskellige små mindretal, hvad meget tydede på på et vist tidspunkt — det hentydede det ærede medlem selv til —, men fik samlet den om visse væsentlige ting. Nu bryder jeg mig ikke om, at vi skal stå her — vi kender jo også hinanden så godt — og øve os i dialektiske spidsfindigheder indbyrdes, og jeg synes ikke, vi skal uddybe de modsætninger, der er os imellem. Jeg synes iøvrigt, det var en fin argumentation, en glimrende dialektisk ripost, det ærede medlem kom med gennem den tankegang, at jeg kalder det et tvangssystem, hvis rigsdagen vedtager en obligatorisk ordning, medens det skal kaldes frihed, hvis man i kommunalbestyrelserne kvæler en frivillig ordning. Det var virkelig en ypperlig ripost, for når man taler om stat og kommune, er der så megen dialektik og spidsfindighed i det at tale om frihed på den ene side og tvang på den anden. Ejendommeligt nok ville vi, hvis vi nu lige bagefter skulle debattere ungdomsskolen for ufaglærte, befinde os på modsat side. Da den pågældende lovgivning i sin tid blev gennemført — og sådan som det ærede medlem som minister dengang gik ind for den —, var det på det grundlag, at man ville bevare friheden, ikke give en bestemmelse for hele landet. Den enkelte kommune skulle have sin fulde frihed på det område, og det ærede medlem troede ikke på en tvangsordning. Nå ja, dengang stod mit parti — idet man ikke troede, der ellers kom noget ud af det — på det standpunkt, at rigsdagen blev nødt til at lægge det fast. Jeg nævner det, fordi vi dengang dialektisk set stod lige akkurat modsat, og det opfordrer os begge til i dette for hele skolen meget væsentlige spørgsmål at søge at undgå alle dialektiske

spidsfindigheder indbyrdes og se at finde frem til, hvad der bliver det bedste. Her vil jeg overfor det varme indlæg for den obligatoriske nævnsordning sige, at hvis vi virkelig vil gennemføre som en landsordning noget, som rundt omkring i hele områder af landet ikke har nogen jordbund, så gavner vi ikke tanken. Der går jeg virkelig ned til det rent reelle, det spørgsmål, om man derved gavner den forældrenteresse, der til syvende og sidst er bærende. Jeg har med disse bemærkninger i den fægtning, som det ærede medlem førte mod mig, villet bruge det samme dialektiske argument — nu omvendt —, som vi ser anvendt overfor ungdomsskolen for ufaglærte. Jeg har trang til at sige — og jeg håber også, at debatten i udvalget må forme sig sådan, at det er det væsentlige mål —, at kan der findes punkter, hvorpå man kan komme selve skoleinteressens nærmere, end forslaget her byder mulighed for, så vil det ærede medlem ikke appellere forgæves til mig. På den anden side må jeg sige, at jeg ikke ønsker gennemført en ordning, som i virkeligheden vil være stridende imod, hvad et væsentligt flertal her på bunden af deres hjerter er tilhængere af.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft for det første, at de bemærkninger, jeg her gør vedrørende nævnene, naturligvis også vil være vendt til det ærede medlem, da det er den samme argumentationslinie, der er tale om, så det behøver jeg ikke give det ærede medlem særligt svar på, og for det andet, at mit svar derfor kommer til at dreje sig om den skarpe kritik, det ærede medlem har rettet mod mit besøg oppe i Ranum. Jeg ved ikke, om det ærede medlem er helt klar over, at sådan som spørgsmålet er lagt op, og som det i pressen er behandlet, så skulle jeg så at sige tvinges ind i et alternativ. Enten skulle jeg lade denne højtstående embedsmand behandle på denne måde uden at reagere overfor det, eller jeg skulle gribe til de straffemidler, som er mulige, og som kunne gøre det klart for de unge elever deroppe, at en handling af den art ikke kunne tolereres. Det var alternativet, der var budt mig, og det, jeg har prøvet at forklare tinget i dag, er, at ingen af dette alternativs to dele var mig antagelig. Så er det, jeg siger, at jeg forlod det juridiske felt. Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen sagde, at han i og for sig med hensyn til spørgsmålet Kaalund-Jørgensen var enig med mig, men at han som undervisningsminister ikke ville have valgt den fremgangsmåde. Jeg tror, at vi alle er afhængige af og personlig præget